

Chương 15

Đệ Nhất Giang Sơn

Bên ngoài thành Trấn Giang, giữa dòng sông một hòn núi nhỏ mọc lên như một hòn đảo.

Núi khá cao, núi mọc giữa giòng sông, nước chảy về Đông, nước cuốn phù sa, phần nào bồi đắp, phần nào xoi thủng vách núi cho nên có nơi lòi lòi ra, có chỗ khuyết sâu vào, trên đỉnh núi mây vờn che, dưới chân núi bọt nước tung tóe, mây bên trên mờ mờ, bụi nước bên dưới cũng mờ mờ, tạo cho hòn núi cái cảnh mộng lung, huyền ảo, đứng xa xa trông như ẩn, như hiện, xinh đẹp vô cùng.

Khách giang hồ xem nơi đó là một giang sơn đệ nhất trong toàn quốc, và người địa phương đã đặt cho cái tên là Kim Sơn.

Trước Kim Sơn, trên giòng sông, có một con thuyền, trên thuyền hẳn phải có người bởi có tiếng ca từ thuyền vang lên, vọng vào vách núi, phiêu lãng theo ngọn gió cuốn đi xuôi giòng sông...

Lời ca đượm cái vẻ hoài cổ, mà cũng biểu hiện niềm cảm khái của kiếp nhân sinh.

Người trên thuyền không ẩn mình trong khoang, mà lại ngồi ngay nơi trước.

Có đến hai người, một già, một trẻ.

Lời ca do lão nhân phát xuất, lão nhân mặc áo vàng, mắt nhìn xuống như nhắm nghiền, ngồi bất động.

Người trẻ ngồi xếp bằng tròn đối diện với lão nhân, đôi mắt cực kỳ sáng.

Giữa hai người có một chiếc lò, trên lò có chiếc ấm hơi nước bốc lên cao, tản mát ra không gian, hơi nước mang theo một mùi trà thơm phi thường.

Lời ca dứt, lão nhân thốt:

- Bài ca này do ta đặt ra trong lần qua đây ngày trước, thời gian đã mấy độ thay mùa, cảnh còn y mà người khác hẳn xưa. Người bản xứ khác mà ta cũng khác, người chẳng nhận ra ta, ta càng khó nhận ra người! Luật biến thiên là do hoá công đặt ra, song chừng như áp dụng cho người hơn cho cảnh.

Thiếu niên khẽ cau mày:

- Qua lời nói của tiền bối, tại hạ nghe như tiền bối ước niệm đến một người, và nếu tại hạ không lầm thì tiền bối luôn luôn nhớ đến con người đó, chính hình bóng của người đó ám ảnh tiền bối quá nặng, cho nên nhìn vào đâu tiền bối cũng thấy hình bóng người đó hiện ra rồi sanh lòng hoài cổ, bi thán...

Chàng thở dài, tiếp nối:

- Chẳng lẽ trên thế gian này có một người diễm phúc được một người như tiền bối ước niệm mãi mãi? ...

Người áo vàng thở dài mấy lượt, không đáp.

Con thuyền từ từ lướt tới, tới mãi đến cạnh bờ.

Trong ánh mắt của người áo vàng, vẻ u buồn hiện lên rõ rệt hơn trước.

Thiếu niên chẳng ai khác hơn là Triển Mộng Bạch và lão nhân hẳn là người áo vàng trong bộ áo vàng tại đỉnh núi cao, chàng đã chọn theo lão một năm, để rồi sau đó sẽ đến Ngạo Tiên Cung gặp Lam Đại tiên sanh.

Chàng hối hận đã khêu gợi niềm đau của lão nhân, niềm đau từ dĩ vãng song vẫn còn vương vấn mãi nơi lòng người áo vàng đến ngày nay, thời gian qua đi, còn rất dài mà niềm đau luôn luôn còn sâu đậm.

Đáng lý chàng không nên phân tách những ý niệm chứa chất trong bài ca.

Để khoả lấp sự việc, chàng điểm một nụ cười thốt:

- Nghe nói, trên Kim Sơn có một ngôi chùa, trong chùa có chân kinh của nhà Châu và chiếc trống của nhà Hán. Trên núi lại có một ngọn suối dùng nước đó nấu sôi, pha trà, dù trà thường cũng ngon như trà quý. Rất tiếc, Kim Sơn nhỏ quá, một địa điểm nhỏ như vậy chẳng xứng với cái danh rền vang dội khắp sông hồ.

Lão nhân áo vàng điềm nhiên:

- Ta xuôi ngược khắp đó đây suốt mấy mươi năm dài, đối với ta chẳng có cảnh trí nào lưu lại một hình thức, bởi ta nhìn vào cảnh trí, ta chỉ thấy cái ý, do đó hình thức đối với ta chẳng có nghĩa gì, cho nên ta chẳng hề thấy Kim Sơn nhỏ, mà ta cũng chẳng hề cho nơi nào lớn hơn...

Triển Mộng Bạch miễn cưỡng gật gù, cái triết lý đó đành rằng rất đúng, song ở lứa tuổi của chàng, chàng chưa lãnh hội được như lão.

Chàng nhìn lên, thấy ngôi danh tự ẩn trước giữa những hàng trúc, hàng cây trúc cao ngọn cây to tàng, lại có hoa, có quả ...

Trên con đường từ chùa xuống đến chân núi, một lão tăng xuất hiện, vận chiếc áo màu lam, tay cầm tràng hạt.

Theo sau lão tăng còn có rất nhiều tăng nhân khác.

Lão tăng đi xuống, không phải để nghinh đón người áo vàng và Triển Mộng Bạch mà là để tiễn đưa một lão nhân vận y phục hoa lệ.

Đến một đoạn quanh, lão tăng cao giọng hướng về lão nhân đó, thốt:

- Trên bốn tự còn có khách phương xa, nên phương trượng không tiện làm tròn lễ, thí chủ miễn cho cái việc tống biệt...

Lão nhân đó cười nhẹ, đáp:

- Lão phu tùy tiện mà đến, cũng tùy tiện mà đi, có như vậy mới thỏa thích cái ý du sơn, viếng chùa, nếu phương trượng đại sư bày vẽ việc nghinh tiếp, tiễn đưa, thì thật là phiền phức cho cả chủ lẫn khách, lão phu chẳng an tâm chút nào. Được như vậy là đúng với sở nguyện, có chi đâu mà đại sư phải khách sáo?

Lão dừng lại, đảo mắt nhìn quanh, chợt trông xuống phía dưới đường, thấy Triển Mộng Bạch đi lên.

Đồng thời gian, Triển Mộng Bạch cũng nhận ra lão.

Chàng giật mình, buột miệng kêu lên:

- Tần Sáu Ông!

Phải!

Lão nhân mặc y phục hoa lệ đó không ai khác hơn là vị danh y mà hầu hết khách giang hồ đều nghe danh biết tiếng, họ Tần, tên Sáu Ông!

Lão điểm nụ cười lạnh, không buồn nhìn chàng nữa, ung dung bước tránh qua một bên chàng đi luôn.

Nụ cười của lão đượm vẻ khinh miệt rõ rệt.

Triển Mộng Bạch qua phút giây sửng sốt, nhớ lại việc ngày nào, phần phần nộ vẻ khinh thường của lão, vội hét lên:

- Cái lão phu vô dụng mà cũng bắt nhân kia, người không nhận ra thiếu gia sao?

Tần Sáu Ông tránh qua một bên, chàng vừa hét vừa đảo bộ chặn lối đi của lão.

Hai tay chàng nắm lại cứng chắc, hái nắm tay như hai quả chuỳ nhỏ, sẵn sàng bay ra, và nếu bay ra thì cái đích hẳn là gương mặt khả ố của họ Tần.

Tần Sáu Ông lạnh lùng bảo:

- Bước tránh qua một bên ngay!

Triển Mộng Bạch nào chịu bỏ qua?

Chàng nhắc lại chuyện ngày nào, gần từng tiếng:

- Giá như người dừng dần dà, người bằng lòng đến sớm hơn một chút, theo lời ta yêu cầu thì gia gia ta đâu đến nỗi phải mất mạng một cách oan uổng? Người phải biết ta cảm hận người vô cùng, niềm cảm hận đó ta ôm mãi đến ngày nay, càng ngày càng lớn, bây giờ ta gặp người, làm sao ta bỏ qua cái dịp giáo huấn người cho người biết thế nào là nhân đạo?

Tần Sáu Ông ngẩng mặt lên không, cười mỉa mấy tiếng, đoạn bủ môi, hỏi:

- Giáo huấn lão phu?

Triển Mộng Bạch nạt lớn:

- Nhất định!

Một quyền tay bay tới, tay quyền nhắm vào một bên má của lão y sư họ Tần. Tần Sáu Ông bật cười ha hả, không né tránh.

Một tiếng quát vang lên:

- Dừng tay!

Một đạo kinh phong phá ngang quét vào cổ tay Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch hét to:

- Các vị lao khổ bảo vệ cho lão ta, chỉ sợ khi các vị trúng phải Tình Nhân Tiễn rồi, lão sẽ chẳng chữa trị cho các vị đâu!

Người bằng hữu lạnh lùng:

- Có phải bằng hữu là con trai của Triển Hóa Vũ đại hiệp chăng?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Phải! Tại hạ Triển Mộng Bạch đây!

Cả ba người đó cùng giật mình.

Lão nhân áo vàng khẽ chớp mắt, chừng như lão biết Triển Hóa Vũ.

Lão tăng không còn nghiêm lạnh như trước nữa, thần sắc của lão dịu lại rất nhiều, lão ôn tồn thốt:

- Đã là con trai của Triển đại hiệp thì thí chủ không nên có thái độ vô lễ như vậy. Thí chủ có biết không, bản tăng là bằng hữu của linh tôn đây.

Triển Mộng Bạch lùi lại một bước, nhìn sững lão tăng.

Lão tăng cao giọng:

- Tránh qua một bên, nhường đường cho bản tăng tiến khách.

Lão tăng không đợi Triển Mộng Bạch bước qua một bên, phất ống tay áo, lách mình vòng qua bước đi.

Đồng thời gian, lão nhân áo vàng bảo:

- Mình đến đây là để du sơn, ngoạn tự, nào phải để sanh sự, lão đệ, đi thôi!

Lão nắm tay chàng lôi đi.

Triển Mộng Bạch thức ngộ tình hình, biết có làm gì đi nữa thì cũng chẳng làm gì được
Tần Sáu Ông

Chàng quay mình, bước theo lão nhân áo vàng.

Tần Sáu Ông lạnh lùng thốt:

- Lão phu quanh năm suốt tháng ở tại Hàng Châu, trừ trường hợp khẩn cấp lắm mới vắng mặt vài hôm tại quê quán. Người muốn sanh sự cứ đến đó mà sanh sự bất cứ lúc nào, tuy tiện mà đến, lúc nào lão phu cũng sẵn sàng hoan nghinh.

Lão phất ống tay áo bước theo lão tăng, không buồn nhìn Triển Mộng Bạch nửa mắt.

Ba người áo đen sững sờ trước diễn tiếp sự tình.

Một trong ba người lẩm nhẩm:

- Triển đại hiệp sanh tiền là con người đáng kính song con người đó đã mất đi rồi, cái chỗ trống sẽ vĩnh viễn trống, chẳng làm sao lập lại cho bằng! Người có thể thay người, những cái gì giá trị của mỗi người mỗi khác, giá trị con người chẳng phải là vật để thế thay!

Triển Mộng Bạch bực cực độ, quát:

- Đi nhanh!

Ba người áo đen thở dài, găm đầu đi luôn.

Người áo vàng cũng thở dài, hỏi:

- Lão đệ có nhận ra ba người đó là ai chăng?

Triển Mộng Bạch còn cảm hận:

- Họ là những kẻ xe thời phụ thế, chứ còn ai nữa?

Người áo vàng điềm nhiên:

- Ba người đó thuộc các phái môn hạ Phách quái, chương phái có liên quan mật thiết với gia đình lão đệ. Chẳng rõ lão đệ có đoán ra họ là những ai?

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Tiền bối chỉ nhìn hành động của họ mà đoán ra môn phái, đoán ra luôn người?

Người áo vàng gật đầu:

- Đúng vậy!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ chịu thôi! Chẳng làm sao đoán ra được!

Người áo vàng cười nhẹ:

- Không đoán ra được lại càng hay! Bây giờ bỏ qua tất cả, đi theo lão phu lên chùa xem mấy món cổ vật đi!

Triển Mộng Bạch bước đi mà lòng còn nặng niềm uẩn ức.

*

* *

- Tại sao lại có quy luật cấm nữ nhân đặt bước ở những nơi khác trong chùa? Cái đạo từ bi của đức Phật, phổ cập đến chúng sinh mà chúng sinh thì gồm cả nam lẫn nữ, chẳng lẽ tại đây các hoà thượng lại cho rằng nữ nhân chẳng phải là người?

Âu Dương Diệu can gián:

- Tam muội ...

Thiết phi Quỳnh bất chấp, tiếp luôn:

- Đừng ngăn tôi, tôi nhất định xem cho bằng được những vật đó, dù ai cấm tôi vào, tôi cũng tìm cách vào.

Lão tăng trầm gương mặt gần giọng:

- Nữ thí chủ nói năng thận trọng một chút.

Bỗng, có tiếng cười trong trẻo vang lên, từ phía hậu điện vọng ra.

Tiếng cười đó hiển nhiên do nữ nhân phát lên.

Nghe tiếng cười, Hoa Sơn Tam Oanh biến sắc mặt. Nhưng Triển Mộng Bạch lại nổi giận, trầm nghĩ:

- Cái lão hòa thượng này nói là chùa cấm nữ nhân vào, thế tại sao có tiếng cười của nữ nhân trong ấy vọng ra?

Qua giây phút kinh ngạc, Tam Oanh lấy lại bình tĩnh và Thiết Phi Quỳnh không dấu sự phẫn uất, hét lên:

- Có phải là tiếng cười của nữ nhân đó chẳng?

Đương nhiên câu hỏi của nàng hướng về lão tăng.

Lão tăng điềm nhiên gật đầu:

- Phải!

Thiết Phi Quỳnh, Thạch Linh Duẩn cùng sôi giận nhưng Âu Dương Diệu bình tình hơn, chỉ thốt:

- Như vậy, là ba chị em chúng ta cùng vào được như chúng.

Nói là làm cả ba dậm bước tới.

Bốn lão hoà thượng phía sau lão tăng đồng di động thân hình lướt ra chắn lối.

Thạch Linh Duẩn cười lạnh:

- Từ lâu ta nghe nói bất cứ hoà thượng nào ở tại Kim Sơn Tự này cũng có võ công kỳ diệu, đó cũng là một cái hay, song phàm là kẻ xuất gia thì sao lại cậy vũ công uy hiếp khách thập phương?

Lão tăng thản nhiên thốt:

- Nữ nhân đó là vị khách được phương trượng đặc cách ước hẹn tiếp đón bởi vị nữ khách đó là người mà phương trượng đại sư ngưỡng mộ từ lâu.

Thiết Phi Quỳnh nạt ngang:

- Người nói gì ta cũng chẳng nghe đâu, cho người biết, nhất định hôm nay ta phải vào xem cho kỳ được những chiếc đánh trống ngọc đó của tiền nhân lưu lại đó.

Nàng bước tới liền.

Lão tăng trầm giọng:

- Nữ thí chủ không chịu nghe lời khuyên cáo, thì bản tăng bắt buộc phải vô lễ vậy.

Lão phát ống tay áo.

Một luồng gió mạnh quét ngang mặt Thiết Phi Quỳnh.

Thiết Phi Quỳnh hét lớn:

- Khá đó!

Tay hữu đánh ra một chưởng, nhắm cánh chỏ hữu của lão tăng, tay tả vươn hai ngón, móc mắt đối phương.

Lão tăng không hề dịch chân nửa bước, nghênh đón đúng ba chiêu của Thiết Phi Quỳnh.

Lão nhân áo vàng cười nhẹ, thốt:

- Hòa thượng Kim Sơn quả nhiên có võ công đáng kể.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Rất tiếc tài nghệ cao mà ngạo khí cũng cao!

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu vang lên, từ nơi đại điện vọng ra.

Tiếng niệm vang lên rất lớn, có thể loan đi xa hơn dặm.

Nghe tiếng niệm Phật hiệu, Thiết Phi Quỳnh dừng tay.

Đúng lúc đó từ nơi đại điện một đoàn người bước ra, trong số đó có hai nữ nhân.

Một trong hai nữ nhân vận y phục cực kỳ hoa lệ, còn nữ nhân kia thì ăn mặc như nam nhân.

Triển Mộng Bạch nhận ra hai nàng ngay.

Chàng hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ:

- Tưởng quý khách của phương trượng là ai, không ngờ lại là Tiêu Phi Vũ.

Chàng không buồn nhìn hai nàng, quay mình phi thân vọt đi.

Hai nữ nhân cao giọng gọi:

- Triển Mộng Bạch! ...

Một nam nhân cũng gọi theo:

- Triển huynh! ... Định đi đâu đó!...

Người áo vàng đảo mắt quan sát nhanh chóng mọi người, vẻ sợ hãi lộ ra nơi gương mặt.

Không, nói lộ ra nơi ánh mắt đúng hơn, bởi lão ta mang mặt nạ người chết mãi mãi, như lúc gặp gỡ Triển Mộng Bạch. Ý nghĩ thoáng qua, lão phất ống tay áo, nhún chân nhảy vọt theo liền Triển Mộng Bạch.

Hoa Sơn Tam Oanh nhận ra Tiêu Phi Vũ, cũng phi thân rời ngay ra khỏi đấu trường.

Cả ba thấy Tiêu Phi Vũ, chứ Tiêu Phi Vũ không thấy họ, vì nàng bận nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch. Nàng lại gọi:

- Triển Mộng Bạch!

Nàng muốn chạy theo chàng song Tiêu Man Phong kịp thời nắm áo nàng giữ lại.

Tiêu Phi Vũ gắt:

- Ta muốn chặn chàng lại ...

Vẫn như lúc nào nàng xưng ta với chị và vẫn gọi chị bằng tiếng đó.

Tiêu Man Phong mỉm cười hỏi:

- Mình trở về nhà còn muốn gặp hấn làm chi nữa! Người nhìn kia, bao nhiêu người đang nhìn người, không sợ họ dị nghị sao chứ?

Tiêu Phi Vũ không làm sao hơn, đành đứng lại song vẫn hậm hực.

Phượng trượng đại sư bước tới, thần sắc kinh dị đưa mắt về hướng Triển Mộng Bạch và lão nhân áo vàng thoát đi, hỏi:

- Ai thế?

Người cất giọng gọi Triển Mộng Bạch trước đó đáp:

- Thiếu niên ấy là Triển Mộng Bạch, con trai của Triển Hóa Vũ tại Hàng Châu.

Y vừa thốt vừa nhìn thoáng qua chị em họ Tiêu đoán xem họ có liên quan gì với Triển Mộng Bạch.

Phượng trượng đại sư cười nhẹ:

- Thế ra Lâm thí chủ nhận được thiếu niên nhưng bần tăng muốn nói đến người áo vàng kia, người ấy có thuật kinh công đáng ca ngợi!

Người đối thoại với phượng trượng đại sư chính là Lâm Hồng.

Những người kia chẳng rõ có ai biết Triển Mộng Bạch là ai song tất cả đều có khí vũ phi phàm, tỏ ra là những nhân vật có danh trong võ lâm.

Phượng trượng đại sư nhìn qua mọi người một lượt nói tiếp:

- Các vị thí chủ đều là những người thấy nhiều hiểu nhiều hấn cũng nhận ra người áo vàng có thuật kinh công đáng sợ. Thân pháp của người đó nhanh quá, bần tăng hết sức chú ý cũng chẳng nhìn được dung mạo!

Triển Mộng Bạch vận dụng toàn lực thoát đi, cố ly khai Kim Sơn Tự càng gấp càng hay, chạy được một đoạn đường rồi liền dừng chân lại thở dốc.

Bỗng, từ phía sau lưng chàng có tiếng người hỏi:

- Tại sao lão đệ trông thấy hai vị cô nương đó lại chạy liền?

Triển Mộng Bạch không trả lời, phi thân chạy miết.

Nhưng trước mặt chàng đã xuất hiện một lão tăng.

Đằng sau lão áo vàng trở tới.

Chàng định chạy vượt qua, nhưng bị lão áo vàng phát tay cản lại:

- Ta là chủ địa phương này, và bất cứ ai đặt chân đến vùng đều là khách.

Chủ nhân gặp khách không chào không hỏi, thì còn chi khiếm nhã hơn?

Triển Mộng Bạch nổi giận hằn học:

- Cái thứ người như vậy, chúng ta cần gì phải tiếp xúc mà thành phí công thừa lời?

Bỗng người áo vàng trở mặt, trong ánh mắt vẻ kinh dị hiện rõ.

Lão từ từ bước đến gần lão tăng.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ về thái độ của người áo vàng cũng bước theo luôn. Đến gần lão tăng người áo vàng chưa nói chi, chính chàng lại kêu lên trước:

- Tình Nhân Tiễn!

Lão tăng có đôi mày xám, ngồi bất động sau tấm bia Giang Thiên Nhất Lâm, nơi mình chẳng có một vết thương nào rõ rệt, song đã đứt hơi thở rồi.

Bất quá, trước ngực còn lộ ra hai chuỗi tên rất nhỏ, một đen, một đỏ.

Tình Nhân Tiễn luôn luôn xuất hiện đủ đôi!

Thần sắc lão tăng vẫn như sống, đôi mắt vẫn mở lớn, trong ánh mắt còn ngời niềm kinh ngạc, đúng là ánh mắt vừa phát hiện sự lạ là chết ngay.

Triển Mộng Bạch run người.

Lão tăng tiễn khách ra về rồi, sao lại vào nơi này để cuối cùng thọ nạn.

Lão vào đây gấp điều đó chứng tỏ lão có ước hẹn gặp ai tại nơi này, cho nên tiễn khách rồi là hấp tấp đến nơi. Và người ước hẹn với lão hẳn có mang theo Tình Nhân Tiễn, có thể trong câu chuyện song phương bất hợp ý tình nên người nào đó không dằn tính nóng dùng Tình Nhân Tiễn sát hại lão ta!

Không ai nói với ai tiếng nào, song cả hai đồng có một suy luận như nhau.

Người ước hẹn với lão tăng là ai?

Họ ước hẹn với nhau để bàn luận việc gì?

Đó là niềm thắc mắc của người áo vàng lẫn Triển Mộng Bạch? Cả hai suy nghĩ mãi, rồi thở dài, rồi đưa mắt nhìn ra bốn phía tòa vân đình, chẳng thấy điểm nào khả nghi.

Bỗng Triển Mộng Bạch hét to lên một tiếng, phi thân vút đi liền.

Người áo vàng phát ống tay áo, ngăn chặn chàng lại hỏi:

- Lão đệ định làm gì?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Rất có thể hai người vừa rồi là chủ nhân của đôi Tình Nhân Tiền, tại hạ có mối huyết hải thâm cừu với họ. Biết họ ở trên trời tại hạ cũng theo lên trời, biết họ dưới đất sâu tại hạ cũng chui xuống đất, quyết liều chết sống với họ!

Người áo vàng thở dài:

- Hai người đó có thuật kinh công rất cao, hẳn phải có võ công thượng thặng trong võ lâm, dù cho lão phu cũng chưa chắc gì đuổi theo kịp hà huống tiểu huynh đệ?

Triển Mộng Bạch dặm chân:

- Thế là lỡ mất một dịp nữa!

Vừa lúc đó tiếng chuông chùa vang lên, chấn động cả vùng Kim Sơn.

Người áo vàng trầm giọng thốt:

- Hẳn có đại biến tại vùng này! Chúng ta cần cố tránh phiền phức vào mình. Nếu lão đệ quyết chí báo thù thì có lo gì trong tương lai sẽ chẳng có dịp tốt.

Lão nắm tay Triển Mộng Bạch dắt chàng trở xuống núi.

Chuông chùa cứ gióng lên liên tục, mỗi một mũi tên lửa từ nơi nóc Tự Vân Tháp bắn vút lên không.

Tiếp theo đó nơi từng thứ ba của tòa tháp, bốn bóng người bay vọt ra, đáp xuống.

Bốn người đó vận áo màu tro, chứng tỏ họ là những tăng nhân trong Kim Sơn Tự.

Triển Mộng Bạch và người áo vàng vừa dừng chân, bốn tăng nhân đó đã tới nơi, mỗi người dừng một góc tạo thành vòng vây tứ trụ, bao bọc Triển Mộng Bạch và người áo vàng vào giữa.

Người áo vàng chớp mắt, tinh quang chiếu rực, cất giọng trầm trầm hỏi tăng nhân tối hậu.

- Đại sư có điều chi chỉ giáo?

Bốn tăng nhân ngưng trọng thần sắc, nơi đôi mày sát khí bốc bùng, tất cả đều nhìn chăm chập vào người áo vàng và Triển Mộng Bạch không đáp câu hỏi của đối phương.

Chuông chùa tiếp tục gióng lên, đập dồn.

Triển Mộng Bạch nhướng cao đôi mày, cất tiếng sang sảng:

- Bọn tại hạ đến đây mục đích du sơn, ngoạn thủy, chưa từng mạo phạm đến quý tự mà cũng chẳng hề có thái độ bất kính trước Phật môn, thế tại sao các đại sư lại ngang nhiên chặn đường?

Một tăng nhân có thân vóc cao lớn, bật cười lạnh mấy tiếng hỏi lại:

- Thật thế à?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Không thật thì giả sao?

Tăng nhân đó tiếp:

- Nếu thế xin mời hai vị theo bần tăng vào chùa?

Triển Mộng Bạch quắc mắt gần mạnh:

- Tại sao bọn tại hạ phải đi theo đại sư vào chùa?

Tăng nhân lạnh lùng:

- Không đi theo cũng không được.

Triển Mộng Bạch nạt lớn, vung quyền đánh vào ngực tăng nhân.

Người áo vàng bật cười ha hả:

- Lão phu chỉ sợ cho tiểu lão đệ không có đối thủ để luyện võ! Bây giờ thì đã có rồi đó, vậy tiểu lão đệ hãy thu thập bọn họ đi.

Câu nói vừa dứt, một tiếng cười tiếp theo. Người áo vàng đã phi thân lên từng tháp thứ nhất. Bốn tăng nhân định phân tách hai đối thủ mỗi cặp công một người.

Nhưng Triển Mộng Bạch đánh ra bốn quyền liên tiếp, nhanh vô tưởng thành ra bốn tăng nhân không một ai kịp tung mình theo người áo vàng.

Riêng về tăng nhân cao lớn ỷ mình tài cao, sức mạnh không hề tránh né, ngang nhiên vung chưởng nghênh đón thế công của Triển Mộng Bạch.

Một tiếng binh vang lên.

Tăng nhân cao lớn nghe chồn cánh tay, thân hình rung chuyển lùi lại mấy bước, ngã ngồi xuống đất.

Ba tăng nhân kia mục kích cảnh tình đó, chẳng còn ai dám nghênh đón tay quyền của Triển Mộng Bạch nữa, cả ba cùng né tránh không phản công.

Triển Mộng Bạch tiếp theo tăng nhân bên hữu vung mạnh quyền đánh xuống vai đối phương.

Tăng nhân đó rú lên một tiếng, ngã nhào ngửa mặt lên trên trời.

Nơi từng tháp thứ nhất, người áo vàng reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Tiểu huynh đệ đánh đúng theo thủ pháp của lão Lam! Rất tiếc tiểu huynh đệ không dùng luôn tay tả, nếu dùng cả đôi tay thì hẳn có hai người ngã rồi.

Vừa lúc đó tăng nhân cao lớn vùng đứng lên, còn tăng nhân kia cũng cố gượng đứng dậy, nhưng tăng nhân cao lớn nhào tới xuất chiêu tấn công Triển Mộng Bạch, còn tăng nhân nọ lại chạy bay xuống núi.

Không lâu lắm hơn mấy mươi bóng người từ phía dưới chạy lên.

Trong số có một người rất giỏi thuật khinh công, vượt cả bọn thoát đi nhanh hơn gió, thoáng mắt đã đến trước mặt Triển Mộng Bạch rồi.

Tại cục trường, Triển Mộng Bạch đã giở quyền pháp nguy dị đánh ba tăng nhân tới bờ, họ chỉ còn thủ chứ không công mà thủ rất vất vả.

Chàng dồn ba tăng nhân dần dần xuống phía dưới, nếu không có bọn người mới tới, hẳn ba tăng nhân đã phải thoát chạy đi nếu không muốn mất mạng một cách oan uổng.

Người cầm đầu bọn mới đến chẳng ai khác hơn là vị tăng nhân có chòm râu dài, hiện diện trong số người tiến đưa Tần Sáu Ông, thoáng nhìn qua Triển Mộng Bạch đã nhận ra ngay, cũng như chàng đã nhận ra tăng nhân có đôi mày xám đã tử nạn vì đôi Tình Nhân Tiễn.

Tăng nhân chòm râu dài trông thấy chàng biến sắc mặt kêu lên:

- Thì ra là người!

Triển Mộng Bạch đang tức uất vì đám tăng nhân này, không một ai tỏ ra là mình thức thời vụ, cứ khinh thường chàng, và biểu lộ một thái độ hết sức lạnh lùng đối với chàng ngay từ lúc đầu, họ làm như chàng đến đây là để phá hủy giang sơn của họ không bằng!

Cho nên chàng không cần xử sự hoà nhã nữa, cao giọng hỏi lại:

- Ta thì sao chứ?

Tăng nhân râu dài cười lạnh:

- Bần tăng nhận ra người chứ sao?

Triển Mộng Bạch quát:

- Nhận ra rồi làm gì ta?

Người áo vàng ở nơi tầng tháp thứ nhất, bật cười vang:

- Hay! Đối đáp như vậy nghe hay quá!

Tăng nhân râu dài biến sắc:

- Người cười cái gì? Hai người đừng tưởng còn sống sót mà ly khai nơi này.

Trong khi đó, mấy nhà sư khác đã tạo thành một vòng quanh Triển Mộng Bạch, người nào cũng hiện lộ sát khí bùng bùng, người nào cũng lăm lăm giơ đao sáng ngời nơi tay, chực chờ nghe lệnh là xuất thủ liền.

Họ là những kẻ xuất gia, trí thân vật ngoại, tuy chưa là bồ tát song ít nhất cũng phải có Phật tâm, song những người này hiện tại chẳng khác nào những hung thần, hay đúng hơn là những ác quỷ, họ có cái vẻ là những kẻ tử thù của Triển Mộng Bạch, nhất định phải có máu chảy hoặc máu bên này hoặc là máu bên kia, song phương phải một còn một mất.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Ta với các hòa thượng các người bình sanh không oán không cừu, tại sao các người vừa gặp ta là tên nào cũng muốn giết ta? Không lẽ các người tu hành theo cái đạo sát nhân? Ngày nay đạo Phật của các người chủ trương lấy máu cứu độ chúng sanh à?

Lão tăng râu dài cao giọng:

- Không oán không thù? Người nói sao lạ thế chứ? Nếu chẳng có ý riêng tư, sao các người không vào ngay trong chùa lại cứ vẫn ở bên ngoài, rồi xuất thủ toan sát hại đệ tử của ta?

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Ta không dám vào chùa? Ai nói với các người như thế cơ chứ. Huyệt rồng hang cọp ta xem như sa mạc hoang vu, sá gì cái khuông viên của Kim Sơn Tự của các người mà chẳng dám vào?

Lão tăng cười nhạt:

- Nếu vậy các người hãy theo ta?

Triển Mộng Bạch ngẩng cao mặt:

- Đi là đi, ta sợ gì?

Chàng ngang nhiên cất bước.

Nhưng người áo vàng cười lên ha hả:

- Tiểu huynh đệ ơi! Hòa thượng đó đã ngăn vũ công của tiểu huynh đệ đó. Lão lại sợ tiểu huynh đệ bỏ đi, nên dùng một chút mưu mô lừa tiểu huynh đệ vào chùa, để gỡ một thủ đoạn hèn hạ đấy ...

Lão tăng râu dài quát:

- Xuống đây ngay!

Gọi người ta xuống, người ta chưa xuống chính lão lại vọt lên đồng thời tung chưởng đánh liền. Ngờ đâu, lão chưa đến nơi, người áo vàng lại tung mình lên tầng tháp thứ hai rồi.

Đoạn người áo vàng cười lớn:

- Tài nghệ như người có nghĩa gì đâu, lại toan bức bách lão phu phải xuống đó, tiếp xúc với các người?

Lão tăng râu dài càng sôi giận, ấn chân xuống mái để lên tầng thứ nhất, nhảy lên tầng thứ hai.

Dĩ nhiên thân hình vừa chớp động lão vùng tay đánh liền.

Người áo vàng lại tung mình lên tầng thứ ba.

Lão tăng râu dài càng sôi giận, từ dưới đất lên đến tầng thứ hai rồi theo luôn đến tầng thứ ba đánh ra luôn ba chiêu, chẳng chiêu nào tạo một ảnh hưởng nhỏ nhất.

Lúc đó người áo vàng đã lên đến tầng thứ sáu.

Bọn hoà thượng đứng dưới đất ngẩng đầu lên nhìn phải thán phục thân pháp của người áo vàng.

Luyện được thuật kinh công đến mức độ đó có khác nào di động như bậc thần tiên, đằng vân giá vũ?

Lão tăng râu dài cố theo người áo vàng lên đến tầng thứ năm là công lực có phần nào giảm kém.

Theo lên nữa, thì chừng như đuối sức, dù không đuối sức lão tăng cũng chẳng hy vọng gì chế ngự đối phương. Nhìn xuống phía dưới thấy hàng trăm con mắt long lên, sáng như trăm sao, hàng trăm con mắt đó đang chờ xem lão làm một cái gì có kết quả nhanh, bởi cần nhanh mới có thể công bất ngờ người áo vàng.

Lúc đó người áo vàng đang ở tại tầng tháp thứ sáu, còn lão tăng vọt lên đỉnh tháp, tức là tầng thứ bảy, trên người áo vàng một tầng.

Phải nhìn nhận thân pháp của lão tăng vừa tuyệt diệu mà cũng vừa ngoạn mục, bọn đệ tử đứng bên dưới hoan hô vang dội.

Những tiếng hoan hô đó có công hiệu khích lệ lão tăng, hào khí phát sanh, lão bật cười lớn hỏi:

- Người lên đây với ta, hay sợ hãi mà nhảy xuống đất?

Người áo vàng điềm nhiên:

- Chính người xuống thì có!

Lão nhún chân nhảy vọt lên cao khỏi đầu lão tăng hơn trượng rồi từ nơi đó lão buông mình đáp xuống.

Bổng lão tăng râu dài kêu lên một tiếng kinh hãi, chui nhanh vào trong tháp, chừng như lão ta vừa phát hiện một điều gì đáng khiếp.

Một ý niệm thoáng qua trong tâm tư, người áo vàng phất ống tay áo và theo liền.

Bên trong tháp ngoài lão tăng ra, còn có thêm ba nữ nhân, ba nữ nhân đó là Hoa Sơn Tam Oanh.

Lão tăng râu dài đã qua khỏi phút giây sửng sốt, cao giọng hỏi:

- Các người nấp tại đây để làm gì chứ?

Hoa Sơn Tam Oanh giật mình, song họ cố trấn định tâm thần giữ vẻ thản nhiên.

Thiết Oanh Thiết Phi Quỳnh cười lạnh đáp:

- Từ Vân Tháp nơi mọi người đều đến được, chẳng lẽ chị em ta lại không được đến sao?

Người hỏi một câu nghe lạ quá.

Lão tăng râu dài hừ lạnh một tiếng:

- Bần tăng hết sức kinh ngạc chẳng hiểu tại sao các người không chịu nhìn trống đồng, không xem đai ngọc mà lại bỏ đi!

Lão nhìn quanh một lượt, bổng ọ lên một tiếng, quát:

- Thì ra các người đánh cắp trống đồng đai ngọc! Cái phương pháp đó hay lắm.

Thiết Phi Quỳnh lạnh lùng:

- Sao người biết bọn ta đánh cắp?

- Chính mắt ta trông thấy bọn người nấp ở đây, người đừng chối cãi nữa, muốn sống hãy theo ta về chùa.

Thiết Phi Quỳnh cao giọng:

- Đi thì đi, ai sợ gì ai!

Lúc đó bên dưới chân tháp bọn tăng nhân nhao nhao lên.

Người áo vàng trầm nghĩ:

- Thì ra chúng để mất những vật báu trấn sơn, thảo nào mà chúng chẳng phản uất! Như thế này ta phải hội kiến với chúng tại chùa mới xong cho.

Lão thốt lên:

- Lão phu cũng đi theo cho vui.

Từ trên bảy tầng tháp cao, lão buông mình bay tà tà xuống đất chẳng gây một tiếng động. Riêng lão tăng và Hoa Sơn Tam Oanh không làm như vậy được, họ nhảy xuống theo từng mái một, thành ra họ phải đáp đúng bảy chặng mới đến đất.

Triển Mộng Bạch lại gặp bọn Hoa Sơn Tam Oanh tại đây cũng không tránh khỏi kinh ngạc, song không tiện hỏi gì, lặng lẽ đi theo đoàn về chùa.

Quang cảnh Kim Sơn Tự hiện giờ hết sức nghiêm trọng, hơn hai trăm tăng nhân đều thắt chặt áo, rộng tay cầm giới đao, phân ra từng nhóm nhỏ đi tuần khắp chốn.

Tại Đại Hùng bửu điện, không có một bóng đèn, không còn gì.

Lão tăng nóng nảy hỏi Hoa Sơn Tam Oanh.

- Sao, các người có chịu trả vật báu lại cho bản tự không?

Thiết Phi Quỳnh nổi giận:

- Thế người xem bọn ta như hạng người nào?

Lão tăng cười lạnh, không đáp.

Người áo vàng cất tiếng:

- Sự tình đã diễn tiến như thế này sao nhà sư chưa chịu mời phương trượng ra đây để thanh lý sự việc?

Lão tăng đột nhiên biến sắc mặt, cao giọng hỏi lại:

- Lại còn muốn gặp chưởng môn phương trượng của bản tăng nữa sao?

Người áo vàng lạnh lùng:

- Nếu không làm cho ra lẽ, lão phu nhất định không đi khỏi nơi đây.

Lão tăng râu dài nhếch mép cười thảm:

- Đến nơi này rồi đâu phải ai muốn rời đi là đi tự tiện được đâu.

Người áo vàng nạt nhẹ:

- Câm miệng!

Tiếng nạt tuy khế, nhưng oai lực phi thường, những người hiện hữu đều rợn mình.

Đến cả lão tăng cũng chẳng dám nói gì thêm.

Đột nhiên lão tăng đổi ý, lão đồng ý đưa cả bọn đi gặp phương trượng.

Rời đại điện, cả bọn đi theo một con đường khá rộng, hai bên đường các tăng ni đứng san sát, gương giáo sáng ngời. Thiết Phi Quỳnh cười lạnh hỏi:

- Cái quang cảnh gì có vẻ ghê rợn quá thế? Người đưa chúng ta vào dự yến Hồng Môn chẳng?

Lão tăng lặng lẽ bước dài, chẳng hề đáp lại cũng chẳng hề quay đầu lại.

Vượt một con đường đến một tòa điện khác, theo hành lang rồi qua sân, họ đi thẳng đến một khuôn viên u tịch, có cỏ xanh, có mai trắng, có giả sơn, trong giả sơn có suối, nước suối chảy róc rách, êm tai như một điệu nhạc dịu.

Cuối cùng họ đến trước một dãy nhà, trước nhà có sáu tảng nhân vận áo xám tro cũng thủ đao dài, đứng nghiêm như sáu pho tượng.

Đến đây rồi, lão tăng râu dài dừng chân lại.

Thiết Phi Quỳnh ạ lên một tiếng rồi cười lạnh:

- Cái cung cách ở đây có khí phái to lớn quá!

Thạch Linh Duẩn chen vào:

- Cũng may mà chúng ta là những kẻ có tên có họ!

Ngân Oanh Âu Dương Diệu bước tới, gật đầu tuy bảo là cao giọng xưng tên, nàng chỉ thốt nhẹ:

- Âu Dương Diệu tham kiến phương trượng đại sư!

Ánh đao chớp lên, sáu thanh trường đao cùng hạ thấp xuống khuôn cửa bỏ trống, Âu Dương Diệu phi thân lướt vào.

Thạch Linh Duẩn và Thiết Phi Quỳnh chẳng chậm trễ xưng tên và vọt theo liền.

Sáu thanh đao lại được sáu tầng nhân giá trụ vọng cửa che khuất lối vào.

Lão tăng râu dài nhìn sang người áo vàng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ có vũ công cao, hẳn phải là người có thình danh to lớn trên giang hồ!

Những người áo vàng lắc đầu:

- Lão phu không nên xưng tên làm gì!

Sáu tầng nhân đứng giá đao nơi cửa, xuống tấn vững hơn, tay nắm chuôi đao chặt hơn.

Họ ở trong tư thế sẵn sàng xuất thủ, và xuất thủ toàn lực.

Người áo vàng ngẩng mặt lên không, bật cười mấy tiếng:

- Sáu thanh đao của các vị đầu phải là một trở lực đối với lão phu!

Lão bật cười, nhưng miệng chẳng điểm nụ, mắt vẫn lạnh, mặt vẫn trầm trầm.

Mắt và miệng thì chẳng nói làm gì, chứ mặt thì đương nhiên là trầm trầm bởi lão mang mặt nạ, mà nạ lại là nạ chết.

Sáu tầng nhân giá đao, nghe toàn thân ớn lạnh.

Lão tăng râu dài tuy biết rõ người áo vàng là tay thượng đỉnh trên giang hồ, song chẳng thể nhận ra được là ai qua chiếc mặt nạ chết đó, tuy nhiên nhà sư cũng gượng biểu hiện vẻ cứng rắn gần từng tiếng:

- Các hạ không xưng tên, thì chỉ còn có cách là đứng bên ngoài này nếu chưa muốn rời đi!

Vừa lúc đó từ bên trong có tiếng rú lên thất thanh của Hoa Sơn Tam Oanh.

Triển Mộng Bạch giật mình.

Người áo vàng bật cười lớn:

- Lão phu phải phá lệ một lần mới được.

Cánh tay phất lên, ống tay áo quét tới đầu kêu rẹt một tiếng.

Sáu tầng nhân đứng giá đao tại cửa, thấy mắt hoa lên như có ngàn sao hiện chớp.

Rồi tiếng kim khí chạm nhau xoang xoảng, sáu thanh trường đao rơi xuống trần nhà, chồng lên nhau vừa chạm nhau vừa chạm nền.

Lão tăng râu dài nhìn lại, người áo vàng đã mất dạng.

Lão hết sức hãi hùng, chẳng rõ người áo vàng đã sử dụng thủ pháp và thân pháp như thế nào lại vào lọt bên trong, mà chính lão cũng chẳng phát hiện kịp.

Triển Mộng Bạch nóng nảy nhảy vút qua vọng cửa đồng thời xưng tên:

- Triển Mộng Bạch.

Sáu tầng nhân giả như có muốn ngăn chặn chàng cũng chẳng làm sao ngăn kịp vì đao còn ở tại nền, vì họ còn sững sờ trước tài nghệ tuyệt luân của người áo vàng.

Bên trong, Hoa Sơn Tam Oanh đứng cạnh cửa, thần sắc kinh dị phi thường.

Người áo vàng thì gương tròn đôi mắt, gương mặt lão ta là gương mặt giả nên chẳng ai thấy thần sắc lão có biến đổi như thế nào chẳng, chứ bên trong ánh mắt thoáng lộ vẻ kinh hãi.

Trong tình thất khói bốc lên mịt mù, khói thơm vô cùng.

Một chiếc vân sàng được đặt ngay chính giữa, bên trong cửa trên vân sàng có một lão tăng mày xám, râu trắng, đôi mắt nhắm lại, gương mặt còn tươi như sống, nhưng ngực áo bị lủng, coi chỗ lủng có hai mũi tên ngắn, một đen một đỏ.

Tình Nhân Tiễn!

Bất giác Triển Mộng Bạch run người lùi ba bước.

Chàng vừa lùi, phía sau lưng chàng có tiếng chân người vang lên, chính lão tăng râu dài từ bên ngoài chạy vội vào.

Người áo vàng không quay đầu lại nhìn vị cao tăng trên vân sàng, miệng lẩm nhẩm:

- Tình Nhân Tiễn! Cũng là Tình Nhân Tiễn!

Bỗng lão tăng râu dài cười lạnh trong giọng cười có vẻ thâm phi thường.

Lão gần từng tiếng:

- Người thấy rõ chưa! Phương trượng đại sư bị trúng phải Tình Nhân Tiễn đã quy Tây thiên...

Người áo vàng không lưu ý đến lão, chỉ lẩm nhẩm tiếp theo ý nghĩ của mình:

- Phóng ra là trúng, mà trúng là chết! Tình Nhân Tiễn biểu hiện rõ cái bá đạo cũng như người sử dụng nó! Người bị trúng tên chẳng hề có được một phút giây nói lên cả cái tên của hung thủ!

Lão tăng râu dài trầm giọng:

- Cần chi người bị trúng tên nói lên tên họ của hung thủ! Ta đoán cũng ra ngay!

Vào đây, lão tăng thốt lên mấy câu, bỏ hẳn cái sáo ngữ giang hồ, lão dùng giọng đối lập quyết liệt, lão xem người áo vàng là một kẻ tử thù.

Nhưng người áo vàng vẫn phớt tỉnh như thường, chẳng hề lưu ý đến thái độ của lão tăng.

Người áo vàng bây giờ mới nhìn sang lão tăng hỏi:

- Đại sư đoán ra? Thế thì là ai?

Lão tăng râu dài hét lên:

- Người!

Người mặc áo vàng vội quay mình đối diện thẳng với lão:

- Lão phu? Tại sao đại sư lại có ý tưởng chính là lão phu?

Lão tăng cười lạnh:

- Người mang nạ vào đây, người định che dấu hành tung bởi người du sơn làm gì phải mang nạ? Ta nghĩ, người có ý nghĩ đen tối chỉ đó mới làm vậy.

Người áo vàng bấu môi:

- Còn chi nữa?

Lão tăng tiếp:

- Vũ công của người cực cao này, lai lịch của người bất minh, ta chưa từng nghe ai nói là trên giang hồ có một nhân vật như người, có thuật khinh công rất cao, thân pháp tuyệt diệu, hành sự thần bí ...

Người áo vàng gật đầu:

- Đúng vậy, chẳng có nhân vật nào như lão phu!

Gương mặt trầm lạnh, lão tăng gần từng tiếng:

- Bao nhiêu nhận xét đó của ta là bao nhiêu yếu tố thừa chứng minh người đã hạ thủ đoạn! Nếu muốn nghe thêm, ta nói thêm cho nghe!

Người áo vàng điềm nhiên gật đầu:

- Đại sư cứ nói tiếp!

Lão tăng râu dài quát:

- Người có nhận mình là chủ nhân Tình Nhân Tiền hay không?

Lão không nói tiếp, lão lớn tiếng hỏi vậy, hỏi tức là đã nghĩ rồi, lão lại hét lên, điều đó chứng tỏ lão quyết chắc chắn chẳng còn nghi ngờ chi nữa.

Lão tăng buộc tội nhanh quá, quả quyết quá, lý do viện dẫn cũng khá vững, khiến bọn Hoa Sơn Tam Oanh cùng nghi ngờ người áo vàng.

Người áo vàng hướng sang Triển Mộng Bạch, điểm nhẹ một nụ cười hỏi:

- Nhà sư đã nói gì chắc tiểu huynh đệ cũng nghe chứ? Thế tiểu huynh đệ phê bình như thế nào?

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Làm ra vẻ thông minh lắm vậy!

Người áo vàng gật đầu:

- Đáng giá vô cùng! Có miệng mà không nói được một lời chánh đáng thì thà ngậm miệng lại là hơn, chỉ để dùng vào cái việc nhai nuốt cho xong.

Chỉ có loài vật mới dùng miệng để ăn, ăn để sống, sống để làm cái việc như súc vật, trả nợ ăn cho người đời.

Người áo vàng có phần nào nặng lời đôi chút.

Lão tăng nổi giận hét lên:

- Vô luận người thừa nhận hay không thừa nhận, ta cứ quyết là người!

Người áo vàng thần nhiên:

- Đề quyết lão phu rồi làm sao với lão phu đây?

Lão tăng chẳng biết đáp làm sao.

Người áo vàng lại tiếp:

- Nhà sư tưởng Kim Sơn Tự này là huyết rồng hang cọp chắc?

Lão tăng nắm chặt hai tay, có bao nhiêu công lực lão dồn cả vào đó.

Người áo vàng bật cười ha hả:

- Nhà sư cho là huyết rồng hang cọp chứ lão phu thì lão phu thấy chẳng khác nào một bãi cỏ hoang. Ai muốn đến lúc nào cứ đến, ai muốn đi lúc nào cứ đi!

Đoạn day qua Triển Mộng Bạch, nắm cánh tay chàng bảo:

- Đi!

Lão tăng râu dài quát lớn một tiếng, tay vung ra theo chiêu thức Phú Phi Khai Sơn.

Những bàn tay đi chưa tròn đối tượng đã biến mất dạng, đối tượng chánh và đối tượng phó cả hai chẳng rõ đã vọt đi mất từ lúc nào, về hướng nào!

Vung tay mà đánh ra lại chẳng hay đối tượng đã thoát đi, nghĩ cũng buồn cười cho lão tăng, mà cũng khâm phục người áo vàng.

Một mình lão thoát đi dễ là cái chắc, lão còn đèo theo Triển Mộng Bạch, theo luôn vẫn dễ như thường, chính điều đó mới đáng phục.

Lão lập tức hét lớn:

- Các vị nhớ đừng có chạy đi đâu, bản tăng phải đuổi theo địch.

Lão nghe tiếng động cứ tưởng là Hoa Sơn Tam Oanh cũng toan chạy đi như người áo vàng và Triển Mộng Bạch.

Thiết Phi Quỳnh cao giọng đáp:

- Bọn ta là những kẻ có tên có họ bình sanh không thích dính dấp vào những điều mờ ám, sự tình vừa diễn ra tại đây chưa được thanh minh thì nhất định là bọn ta chẳng đi đâu cả, dù người có đuổi bọn ta cũng chẳng đi, đợi gì người cầu ở lại?

Lão tăng râu dài chờ nàng buông dứt câu, thoáng mình qua vọng cửa, vút thẳng vào khu rừng bên cạnh.

Vừa chạy đi lão vừa tung lên không một đạo hỏa tiễn.

Toàn thể tăng nhân thấy bóng lửa chớp sáng lên nơi không trung đều nhún nhảy vọt lên mái nhà, khuông viên Kim Sơn Tự gồm nhà ngang nhà dọc, rải rác khắp vùng. Lúc đó trên nóc nhà nào cũng có lỗ nhỏ bóng người, tất cả những người đó cùng hò hét vang dội.

Một khuông viên trầm tĩnh từ muôn đời, phút chốc bị náo loạn lên, cái cảnh tượng đó chẳng khác nào một thành trì từ bao lâu nay sống yên lành, bỗng nhiên có địch xâm lăng, định tiến vào thành và toàn thể cư dân kinh hoảng, thất thủ.

Triển Mộng Bạch bị người áo vàng nắm cánh tay chàng nghe một đạo kinh lực từ người áo vàng chuyển sang cánh tay chàng làm cho thân hình nhẹ nhõm như được văng mây nâng lên khỏi mặt đất.

Chàng lướt đi.

Đúng hơn là chàng bị sức hút phát xuất từ người áo vàng cuốn chàng chạy theo.

Chàng là chiếc lá rơi, người áo vàng là ngọn gió, gió quét qua là vèo theo, không gây tiếng động.

Nói là chạy, chứ thực ra cả hai lướt đi trên cao, vượt từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, gặp nóc chuyển nóc, gặp cành chuyển cành.

Bên dưới bóng người nhốn nháo, bóng đao bóng kiếm chớp chớp rồi đến tiếng quát tháo ầm ỹ, liên tục ...

Bỗng, hơn mười tăng nhân vận áo màu tro tay cầm trường đao, bao nhiêu trường đao từ mọi góc đều giăng xuống người áo vàng và Triển Mộng Bạch.

Đồng thời gian từ bên dưới từng loạt tên, loạt nổ bắn chên lên.

Tiếng người hét, tiếng đao rít gió, tiếng tên xe gió, ngân ấy tiếng động đủ làm cho con người chết khiếp, chẳng đợi gì đao chạm mình, tên trúng mình.

Người áo vàng cười lạnh.

Một tay nắm Triển Mộng Bạch, còn lại một tay nơi bàn tay đó bay ra một đường giây dai.

Đường giây đó chính là đường giây lưng của lão, đường giây quét tròn một vòng, kinh khí phát ra. Liên theo đó, một tiếng soạt vang lên, bao nhiêu mũi tên bị đường giây hút tròn và chặn lại, như một bó củi nhỏ.

Trong lúc đó bọn tăng nhân vung đao chém xuống cũng đã thoái hậu nhường cục diện cho những loạt tên nổ, tuy thoái hậu họ vẫn chặn lối trước mặt.

Bên dưới, trên nóc nhà đều có tăng nhân chờ địch đến đúng tầm là công kích ngay.

Lúc đó tất cả đều sửng sờ, không tưởng nổi là người áo vàng có thủ thuật hút tên một cách tài tình như vậy.

Họ chưa kịp có một động tác kế tiếp thì người áo vàng nạt lớn:

- Cút ngay!

Lão khẽ vung tay.

Đường giây tháo ra, những mũi tên rời nhau. Tên rời nhau thay vì rơi xuống đất, lại bắn tung ra bốn phía, tên bắn đi nhanh và mạnh hơn chính bọn cung thủ bắn.

Kinh khí của người áo vàng quả thật phi phàm.

Bọn tăng nhân hoảng hồn, người bên dưới nằm rạp xuống mặt đất, người trên nóc nhảy gấp xuống đất.

Người áo vàng kéo Triển Mộng Bạch vệt đi.

Cả hai đi qua, trong khi còn có rất nhiều cung thủ, giây cung kéo sẵn, tên lấp sẵn, chỉ còn buông lỏng ngón tay kẹp tên là tên bay, thế mà họ quá sửng sờ quên đi cái việc lỏng ngón tay, thành thử người áo vàng và Triển Mộng Bạch thoát qua ngang rồi, mà họ còn ghì cung trong tư thế nhắm tên.

Rời tịnh thất của phương trượng đại sư ra đến đây, người áo vàng chỉ gặp có phản ứng nhỏ này thôi.

Bọn tăng nhân đang sửng sờ, lão tăng râu dài lúc đó ra đến nơi nhưng người áo vàng và Triển Mộng Bạch đã mất dạng.

Duổi theo một người có tài nghệ gấp năm, gấp mười lại đang lúc trời tối tăm, lại ở cạnh khu rừng có cây cối rậm rạp, thiết tưởng chẳng phải là một việc mà ai cũng có thể làm với kết quả chắc chắn.

Lão tăng râu dài thờ người trên nóc nhà, tự biết dù lúc này bỗng nhiên có đôi cánh mọc ra như cánh chim cũng chẳng làm sao bay theo kịp đối phương.

Lòng khẩn cấp phi thường, song khẩn cấp một việc còn bất lực là một việc khác.

Khi tự biết mình quá bất lực, thì khẩn cấp cũng chẳng ích lợi gì.

Vừa lúc đó, một số đông tăng nhân từ bốn phía chạy đến.

Họ hỏi loạn lên:

- Chạy mất rồi sao?

Lão tăng râu dài trông thấy họ dặm chân hét lên:

- Ai bảo các người tụ họp cả nơi đây? Ai bảo chứ? Tại tịnh thất phương trượng còn có bao nhiêu người phòng thủ?

Quần tăng kinh hãi, chẳng đáp làm sao cho trôi.

Lão tăng râu dài sôi giận quát:

- Giả như Hoa Sơn Tam Oanh cũng trốn đi nữa thì ta làm sao ăn nói với nhị vị sư huynh và tứ đệ chứ?

Quần tăng sững sờ một chút, đoạn quay mình định chạy về tịnh thất của phương trượng.

Nhưng, Lão tăng râu dài lại quát:

- Khoan đi!

Bọn hoà thượng quay mình đứng im.

Lão tăng râu dài cao giọng:

- Các người cũng phải canh thủ cho thật kỹ lưỡng, không được cho ai tự tiện chạy khỏi vị trí dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra nghe chưa?

Bọn hoà thượng rập nhau đáp:

- Nghe!

Đoạn, tất cả bọn phân tán nhanh chóng, ai về vị trí nấy.

Bây giờ lão tăng râu dài mới giở kinh công trở về tịnh thất của phương trượng.

Tịnh thất dựng lên giữa một thửa vườn. Lúc đó chung quanh tịnh thất chẳng có một bóng người, chẳng có một tiếng động.

Bọn hoà thượng canh phòng tại chỗ, đã kéo nhau đuổi theo người áo vàng xong bị lão tăng râu dài quát tháo bao nhiêu đều trở lại. Họ kém thuật khinh công họ chạy đi trước, lão tăng đi sau, nhưng lão tăng lại đến trước thành thủ hiện tại chẳng có một bóng người.

Lão tăng càng thêm khẩn cấp, vọt mình đến trước cửa tịnh thất.

Sáu tăng nhân đứng canh nơi đó vẫn còn tại chỗ, người nào cũng nghiêm lạnh.

Lão tăng râu dài trầm giọng hỏi:

- Có biến cố gì nữa bên trong chẳng?

Sáu tăng nhân im lặng chẳng ai đáp, mà cũng chẳng ai nhúc nhích.

Lão tăng râu dài phẫn nộ:

- Các người điếc hết rồi phải không? Sao chẳng ...

Bỗng, lão nhận ra, sáu đệ tử đều mở to mắt, tay cầm đao mồm há to ra, xong chẳng người nào thốt một câu.

Họ như những pho tượng gỗ, được dựng lên tại đó để làm cảnh cho ngôi tịnh thất của phương trượng vậy thôi.

Dĩ nhiên, lão tăng thừa hiểu, tất cả đã bị ai đó, điểm huyết thành bất động, và điều đó làm cho lão thêm kinh hãi.

Đao của họ đưa lên cao, đao chưa giáng xuống họ đã bị điểm huyết bất ngờ thành ra không kịp hạ đao xuống, mà chẳng kịp xê dịch khỏi vị trí một ly một phân.

Chắc chắn là họ chẳng kêu la gì, bởi vì kêu cũng không kịp kêu.

Người điểm huyết họ hẳn là một tay vũ công tuyệt luân, thân pháp nhanh thủ phát tuyệt diệu.

Kẻ nào đáng sợ như thế chứ?

Bất giác lão tăng rùng mình.

Lão thầm nghĩ:

- Thế này thì có thể là Hoa Sơn Tam Oanh thoát đi rồi! Dù họ không điểm huyết bọn đệ tử, gặp dịp này làm gì họ chẳng chạy đi, ly khai vòng thị phi chứ?

Lão phóng mình qua vọng cửa, vào trong tịnh thất của phương trượng.

Hoa Sơn Tam Oanh vẫn còn đó, nhưng hiện có thêm hai người, một mặc áo vàng, và một người kia là thanh niên...

Có tiếng cười nhẹ chào đón Lão tăng râu dài:

- Đại sư trở lại đó phải không? Tại hạ chờ mãi!

Lão tăng râu dài kinh hãi vô tưởng, suýt nháy dựng lên như gặp quỷ.

Lão không tin đôi mắt của lão nữa, cứ cho rằng mình bị quỷ ám ảnh nhưng còn đôi tai, chẳng lẽ quỷ lại biết nói? Mà quỷ sao lại nói đúng cái giọng của người lão gồm ghê.

Bất cứ ai cũng hãi hùng như lão, bởi có ai tin được là người áo vàng và Triển Mộng Bạch lại trở về đây chứ?

Thiết Phi Quỳnh cười lạnh thốt:

- Hay cho cái khuông viên Kim Sơn Tự này, đã là một huyết rồng hang cọp sao người ta muốn đến lúc nào cứ đến, muốn đi lúc nào cứ đi? Chẳng một ai nhận ra bóng người lai vãng, thì còn nói gì đuổi bắt người?

Lão tăng râu dài thẹn quá, người khác thẹn thì đỏ mặt, lão thẹn thì xanh mặt, bởi lão quá giận. Cái giận át cả cái thẹn.

Thẹn, giận, lại tự xét bất lực, chẳng làm được gì nổi đối phương lão tăng còn nói gì?

Lão tăng đứng sững tại chỗ, gương tròn mắt nhìn người áo vàng.

Người áo vàng từ từ thốt:

- Phàm gặp việc gì, đại sư cũng đem biện pháp ra suy nghĩ, bây giờ, đại sư thử suy nghĩ xem sao! Nếu lão phu là kẻ sát nhân thì hẳn kẻ sát nhân sau khi thi hành thủ đoạn xong là phải ly khai cục trường liền. Kẻ sát nhân có đại gì ở lại tại chỗ cho người vây bắt? Lão phu không bị bắt, lão phu ra đi thông thả, đã đi thông thả rồi, còn muốn trở lại, trở lại để làm gì? Kẻ sát nhân thích bị người bắt được mà trừng trị hay sao? Đâu, đại sư suy giải xem nào!

Lão tăng râu dài không đáp, đứng bất động luôn.

Người áo vàng cười lạnh:

- Đại sư không đáp, thế là mặc nhiên nhìn nhận lão phu có lý, mặc nhiên nhìn nhận lão phu chẳng phải là sát nhân.

Dừng lại một chút, Người áo vàng lại tiếp:

- Huống chi, võ công của lão phu ra sao, đại sư cũng đã thấy rồi chứ? Giả như lão phu muốn giết người thì hạ thủ là một trò đùa với lão phu, có khó khăn chi đâu mà phải dùng đến ám khí, độc dược?

Lão tăng vẫn không đáp, song mắt nhìn xuống, thần sắc hơi biến đổi.

Bây giờ thì cái thẹn lẩn át cái giận, có lẽ lão chẳng còn giận nhiều như trước, nên gương mặt thoáng đỏ.

Người áo vàng thở dài tiếp nói:

- Tuy nhiên từ bao lâu nay Kim Sơn Tự chẳng hề có ác danh, bỗng nhiên mà có một biến cố thảm như thế này, lão phu đã chứng kiến thì không thể khoanh tay đứng ngoài vòng để cho kẻ thiện phải chết oan mà kẻ ác lại được thung dung ngoài vòng tội lỗi!

Bây giờ lão tăng râu dài mới có thể nói năng được.

Lão thở dài, thấp giọng thốt:

- Mong thí chủ chỉ giáo cho bản tăng, thú thật với thí chủ một thảm biến như thế này bản tăng mất hết cả hồn phách rồi!

Người áo vàng gật đầu:

- Đại sư suy giải sai một sự việc, nhưng cũng trúng được việc khác.

Đột nhiên người áo vàng quắc mắt, tinh quang chiếu sáng, hướng qua Hoa Sơn Tam Oanh.

Trước ánh mắt đó, dù là đá, đá cũng rung rinh hướng hồ con người?

Hoa Sơn Tam Oanh rợn người, Âu Dương Diệu hỏi:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Người áo vàng ung dung hỏi:

- Tam vị ở tại Từ Vân Tháp độ bao lâu?

Hoa Sơn Tam Oanh cùng đưa mắt nhìn nhau, Ngân Oanh Âu Dương Diệu đáp:

- Độ một khắc thời gian!

Cả ba biết là không thể nói ngoa, đành phải nói thật.

Người áo vàng hỏi:

- Nơi Từ Vân Tháp có cái chi đáng giá đâu mà ba vị lại lưu luyến đến độ phải mất một đoạn thời gian khá dài như vậy?

Thạch Oanh Thạch Linh Duẩn đáp:

- Từ nơi đỉnh tháp bọn tôi có thể nhìn ra bốn bề, xem sông dài uốn khúc, xem mây bạc vờn trôi, nghe tiếng gió từ muôn phương đổ về, trong gió thỉnh thoảng có vài cánh chim lả lướt, thiết tưởng đó cũng là những cái đáng luyến lưu.

Người áo vàng gật gù:

- Nói nghe hay!...

Bỗng lão trầm giọng hỏi:

- Thật vậy chăng?

Thiết Oanh Thiết Phi Quỳnh vội cao giọng:

- Không thật!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Nàng này có cái tâm thẳng thắn, miệng mồm lại nhanh!

Nàng có một cái dáng rất nhu mì, song trong cái nhu ẩn ước cái cương. Chính điểm đó tạo cho nàng một vẻ đẹp một vẻ đẹp tao nhã!

Người áo vàng cười nhẹ:

- Tốt! Thế là những lời giả dối! Còn những lời thật đâu! Các vị để làm gì!

Thiết Phi Quỳnh đảo mắt sang hai thơ thơ của nàng, đoạn hỏi:

- Nên nói ra không?

Thạch Linh Duẩn thở dài:

- Liệu có ai tin cho chẳng?

Thiết Phi Quỳnh tiếp:

- Dù cho những người khác tin hay không tin, điều đó chẳng quan hệ gì, chỉ cần vị bằng hữu mặc áo vàng kia tin cho chúng ta là đủ rồi!

Người áo vàng điểm một nụ cười:

- Đúng như vậy!

Trong ánh mắt lão, niềm thỏa thích thoáng hiện lên.

Hiện tại, chưa một ai có thể biết được họ tên lai lịch của người áo vàng song nghe lão nói, nhìn lão làm, thấy tác phong của lão, ai ai cũng phải khiếp vì oai nghi của lão, ai ai cũng nể lão.

Thiết Phi Quỳnh cao giọng, bắt đầu thuật:

- Trong mấy năm gần đây, ba chị em chúng tôi bị đại thơ quản thúc cực kỳ nghiêm mật, thành thử chẳng có dịp hạ sơn. Nhưng một việc hệ trọng xảy đến cho người tiểu sư muội, vì việc đó bọn tôi phải xuất ngoại.

Âu Dương Diệu đằng hắng một tiếng.

Thiết Phi Quỳnh lập tức chuyển hướng câu chuyện liền, thay vì dài dòng về chuyện của nàng tiểu sư muội, thì lại đi ngay vào đề:

- Được dịp hạ sơn, khi nào chúng tôi bỏ qua ước vọng được nhìn thấy một lần chiếc trống bằng đồng, sợi giây bằng ngọc tàng trữ tại Kim Sơn Tự!...

Nàng đưa tay chỉ lão tăng râu dài, rồi tiếp:

- Ngờ đâu, vị đại sư này ngăn trở, bị ngăn trở một cách vô lý như vậy tôi lập tức quyết tâm lấy chiếc trống đồng và sợi giây cho kỳ được, để nhìn cho thỏa mãn.

Lão tăng râu dài rít lên:

- Nữ thí chủ ...

Thiết Phi Quỳnh không cho lão nói gì, nàng chặn lại liền:

- Tôi cưỡng bức hai vị thơ thơ của tôi, phải thể theo cái ý của tôi. Cả ba len lén đến tịch thất của phương trượng, nhận thấy sau khi tiễn khách ra về rồi, phương trượng vẫn ở luôn

trong tịnh thất. Ngày qua, ngày tàn, đêm xuống, bên trong tịnh thất vẫn im lìm chẳng có một tiếng động nào. Tôi chờ đợi đã quá lâu lúc đó hết sức nôn nóng, bất giác tôi nảy sinh cái ý liều, vòng ra phía hậu tịnh thất, nơi có một tàng cây, rất thuận tiện cho việc ẩn nấp...

Lão tăng râu dài biến sắc:

- Nấp trên cây đó, nữ thí chủ có thể quan sát bên trong tịnh thất của phương trượng được sao?

Thiết Phi Quỳnh gật đầu:

- Tự nhiên! Bởi có quan sát được mới có việc mà thuật chớ!

Người áo vàng hỏi:

- Cô nương đã phát giác ra điều gì?

Thiết Phi Quỳnh đáp:

- Trước hết, ngoài lão hoà thượng có đôi mày xám, lão ấy trong tịnh thất phương trượng lúc đó.

????

Ngân Oanh Âu Dương Diệu thốt:

- Nếu người không tin thì cứ đi tìm hắn đưa đến đây, đối chất với bọn ta. Người sẽ biết sự thật như thế nào.

Lão tăng râu dài hừ một tiếng:

- Được!

Lão quanh mình toan bước đi.

Người áo vàng vụt hỏi:

- Đại sư biết lệnh sư đệ ở đâu chẳng?

Lão tăng trầm giọng:

- Tứ sư đệ ở đâu, bần tăng cũng tìm ra y.

Người áo vàng thở dài:

- Tìm thì được, nhưng vô ích. Bởi lệnh sư đệ vĩnh viễn không nói năng gì được nữa!

Lão tăng quay nhanh mình lại thần sắc biến đổi dị thường, run run giọng hỏi:

- Hắn ... hắn ...

Bộ râu dài của lão cũng rung rinh dù trong đại điện chẳng có một cơn gió nhẹ. Điều đó chứng tỏ thân thể lão rung động cực độ.

Người áo vàng trầm giọng thốt:

- Tứ sư đệ của đại sư đã trúng Tình Nhân Tiến, tắt thở lâu rồi, hiện tại thi thể của hoà thượng đó đã an táng ở trong Lưu Vân Đình.

Lão tăng râu dài rùng mình như điện, lùi lại ba bước rồi ngã ngồi trên chiếc ghế, kêu lên một tiếng phịch.

Đột nhiên lão hét một tiếng lớn, rồi vùng đứng lên.

Hoa Sơn Tam Oanh kinh hãi cùng kêu lên:

- Hoà thượng đó chết rồi!

Lão tăng râu dài hét lên:

- Tứ sư đệ của ta chết vì Tình Nhân Tiễn, mà các người lại dám nói là chính y phát tiền hại người!

Lão chồm tới, cánh tay vươn ra, ngón tay móc như lưỡi câu, chụp vào mặt Thiết Phi Quỳnh.

Người áo vàng nạt một tiếng:

- Thu tay về ngay!

Chính lão đưa cánh tay ra chụp vào huyết mạch môn của hoà thượng.

Lão tăng cảm thấy toàn thân tê dại, kinh lực tan biến. Lão nghiêng răng rồi run run giọng hỏi:

- Lời nói của các nàng đó chẳng lẽ thí chủ lại tin được?

Người áo vàng thở dài:

- Ba vị cô nương đó trông thấy hòa thượng mày xám dùm Tình Nhân Tiễn giết người, còn lão phu lại trông thấy hòa thượng chết vì Tình Nhân Tiễn, hai việc đó ai nghe nói đến hẳn cũng khó tin.

Lão tăng nổi giận:

- Dù là ngốc tử, ngốc tử cũng chẳng tin!

Người áo vàng điềm nhiên:

- Nhưng lão phu tin!

Lão tăng râu dài sững sờ, một lúc lâu ấp úng:

- Thí chủ ... thí chủ ...

Người áo vàng gật đầu:

- Lão phu tin! Lão phu nghĩ suy mãi nhân ra sự việc đã có thể giải thích được. Bởi có thể giải thích được nên lão phu tin được. Chỉ còn một điều này là lão phu chịu thôi, không làm sao hiểu nổi.

Vì giận quá, lão tăng trở nên trầm lặng, điềm nụ cười lạnh rồi hỏi:

- Một sự việc bất hợp tình bất hợp lý như vậy mà thí chủ cũng giải thích được. Thì trên đời này còn sự việc nào mà thí chủ chẳng suy luận ra, lại cho là khó hiểu.

Người áo vàng đưa mắt sang Hoa Sơn Tam Oanh trầm giọng hỏi:

- Các vị đã thấy như vậy, mà sao chẳng nói ra cho sớm, hay là các vị sợ làm thương tổn đến hoà khí của họ đối với nhau chăng?

Âu Dương Diệu thở dài lắc đầu:

- Không phải vậy đâu!

Nàng cảm thấy ánh mắt của người áo vàng xoáy vào tâm tư nàng, một cảm giác rờn rợn chạy quanh cơ thể nàng.

Người áo vàng lại hỏi:

- Thế thì tại sao?

Âu Dương Diệu đáp:

- Từ ngày mà gia sư quy tiên, đại sư thơ tiếp nhận quyền chưởng môn, hằng khuyến cáo chị em tôi đừng bao giờ can thiệp vào việc riêng tư của bất cứ môn phái nào hay của cá nhân nào!

Người áo vàng gật đầu:

- Vậy cũng tốt! Lão phu từng nghe khách giang hồ kháo với nhau là năm xưa sở dĩ chưởng môn nhân của phái Hoa Sơn phải chết là vì người hay can thiệp vào việc của các môn phái khác.

Âu Dương Diệu thở dài:

- Chị em tôi chưa biết được giữa sư huynh đệ của các nhà sư có uẩn khúc gì, do đó lại càng không nên chen vào việc của họ. Bối hai lẽ ấy chị em tôi do dự, chưa dám tiết lộ điều mình phát hiện.

Lão tăng râu dài cao giọng:

- Một việc đã được giải thích rõ ràng rồi, còn một việc nữa? Đã nói nên nói luôn, bần tăng chờ nghe sự giải thích của các vị đây!

Người áo vàng chớp ánh mắt sắc lạnh thốt:

- Hòa thượng mày xám bị chủ nhân Tình Nhân Tiễn ức chế, tuân theo lệnh chủ nhân Tình Nhân Tiễn trở về chùa đòi phương trượng phải giao chiếc trống bằng đồng và giầy đai bằng ngọc, nhưng lão phương trượng chấp ý không chịu giao, do đó hòa thượng mày xám phải dùng đến hai mũi tên độc mà lão ta tiếp nhận nơi chủ nhân ám toán phương trượng.

Lão tăng râu dài rít lên:

- Rồi tại sao tứ sư đệ của bần tăng lại tử nạn vì Tình Nhân Tiễn?

Người áo vàng thở dài:

- Chủ nhân Tình Nhân Tiễn làm cái việc rất thông thường, đại sư cũng chẳng nghĩ ra à? Tiếp nhận hai vật báu rồi, người đó dĩ nhiên phải sát nhân diệt khẩu! Hòa thượng mày xám chết là cái lẽ đương nhiên có gì khó hiểu.

Lão giải thích rành quá như chính lão có chứng kiến sự tình, Hoa Sơn Tam Oanh hết sức khâm phục.

Lão tăng râu dài sững sờ một lúc.

Sau cùng, lão thở dài rồi lẩm nhẩm:

- Bốn tự bất hạnh quá chừng...

Bất giác niềm bi hoài bốc mạnh lão khóc.

Đã là nhà sư, lại cao niên, lão khóc lên trông thê thảm quá chừng.

Triển Mộng Bạch từng mục kích những hành động của lão tăng râu dài, đã hiểu lão ta tuy xuất gia song vẫn còn nặng huyết tính, chàng cảm thấy thương xót lão vô cùng, bởi cả hai được kể như đồng cừu.

Chàng bước tới gần, vỗ nhẹ tay lên đầu vai lão tăng, thở dài thốt:

- Đại sư không nên quá thương tâm! Có Triển Mộng Bạch này xin hứa sẽ đoạt lại hai vật báu báo hận phục cừu cho đại sư!

Thiết Phi Quỳnh cũng tiếp theo:

- Nếu biết chủ nhân Tình Nhân Tiễn là ai, tôi sẽ không ngần ngại hạ sát y, nhưng... trước hết tôi muốn xem qua chiếc trống đồng và giấy ngọc.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Chủ nhân Tình Nhân Tiễn là ai cô nương có biết được chăng?

Chàng thấy thích cái tánh thành thật của nàng, nghĩ sao là nói vậy, làm vậy chẵn cần đắn đo.

Hỏi câu đó, chàng điểm một nụ cười.

Thiết Phi Quỳnh trừng mắt:

- Ta làm sao biết được. Dễ thường người biết được à?

Người áo vàng dẫn giải:

- Sau cái việc này tuy chủ nhân Tình Nhân Tiễn chưa lộ hành tung song cũng có lưu lại một vài chi tiết, nếu chúng ta kiên tâm trì chí nghiên cứu những chi tiết đó tất phải có ngày mình truy ra y!

Thiết Phi Quỳnh gật đầu:

- Đúng rồi, chẳng hạn nếu kẻ nào có chiếc trống và đường dây đó nơi mình thì kẻ ấy hẳn phải biết chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Thạch Linh Duẩn lạnh lùng tiếp:

- Không lẽ y mãi mãi mang hai vật báu đó nơi mình cho hiền mụi nhìn?

Thiết Phi Quỳnh sững sờ không cãi nổi.

Người áo vàng trầm giọng chen vào:

- Ngày nay trong số những người vừa đến viếng Kim Sơn Tự, có rất nhiều cao thủ võ lâm, và trong số những cao thủ đó hẳn phải có người có ít nhiều liên quan đến chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Thiết Phi Quỳnh ngẩng mặt lên chớp ánh mắt sáng ngời:

- Phải đó!

Lão tăng râu dài ngưng khóc, từ từ thốt:

- Sau cái việc này nhị sư huynh của bản tăng sẽ đến Trấn Giang thỉnh tất cả những người viếng chùa trở lại đây!

Người áo vàng gật đầu:

- Một biện pháp hay đấy! Nếu người nào không chịu trở lại thì người đó hẳn đáng bị nghi ngờ lắm.

Bỗng Triển Mộng Bạch quay mình chạy ra ngoài cửa.

Người áo vàng lấy làm kỳ liền hỏi:

- Tiểu huynh đệ định đi đâu?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Tại hạ ra phía núi xem qua phong cảnh.

Người áo vàng đảo ánh mắt một vùng cao giọng hỏi:

- Lão đệ không thích chạm mặt chị em họ Tiêu? Cho nên đệ không chờ họ đến đây mà phải tự rời đi.

Triển Mộng Bạch không quay mình trở lại, vừa đi luôn vừa thốt:

- Phải đó, tiền bối!

Người áo vàng vụt cười lạnh:

- Đại trưởng phu đến cái chết còn xem nhẹ như lông hồng sá gì một đôi phụ nữ mà quá hãi sợ như thế!

Triển Mộng Bạch bỗng nghe lão nói khích, liền dừng chân lại rồi quay mình trở vào trong đại điện, cuối cùng ngồi xuống chỗ cũ.

Thiết Phi Quỳnh chớp mắt buông lời mỉa:

- Cái gì cũng chẳng sợ chỉ sợ câu nói khích!

Triển Mộng Bạch vờ chẳng nghe gì.

Ngân Oanh Âu Dương Diệu trừng mắt nhìn nàng tiểu muội, tuy trừng mắt để ngăn song ánh mắt có ẩn ý cười, dù miệng không cười.

Lão tăng râu dài càng lúc càng bối rối, bi thương, ngồi không yên mà đứng cũng không yên cứ bước tới bước lui quanh quẩn trong lòng đại điện. Nếu đem những bước chân lão nối dài thì có thể vượt hơn cả dặm rồi ...

Người áo vàng với tay giật chiếc màn bằng bố treo nơi nóc nhà phủ lên mình phương trượng.

Chính lão nhặt những mảnh ván đàn hương bỏ vào lò, cho khói bốc lên, cho mùi gỗ thơm loang trong không gian, làm tan biến đi cái tử khí lạnh nặng...

Bỗng chừng như nhớ đến một điều gì, lão tăng râu dài chuyển bước về phía cửa đại điện, phân phó mấy đệ tử đến Lưu Vân Đình thu dọn thi thể của hòa thượng mày xám.

Chợt có kẻ kêu lên:

- Đại sư thúc đã trở về! Nhị sư thúc đã về!

Mọi người giật mình.

Lão tăng râu dài phi thân vút ra ngoài.

Triển Mộng Bạch chăm chú nhìn về phía cánh cửa dường như chàng nôn nao hơn ai hết cả, riêng chị em Hoa Sơn Tam Oanh cũng chẳng thích gì gặp mặt bọn họ Tiêu nên lui về một góc đại điện.

Người bên ngoài báo hiệu nhị sư thúc trở về nhưng người bên trong lại liên tưởng đến chị em họ Tiêu, thế cũng lạ.

Có thể là như lời lão tăng râu dài, vị nhị sư huynh của lão đã đến Trấn Giang thỉnh hồi tất cả du khách trong đó có hai chị em Tiêu Phi Vũ và Tiêu Man Phong.

Riêng về Triển Mộng Bạch nôn nao vì dù sao chàng cũng có ít nhiều cảm tình đối với Tiêu Phi Vũ, hơn nữa, qua trung gian của Tiêu Phi Vũ chàng nhớ đến Cung Linh Linh, chàng có thể hỏi nàng về đứa bé lạc loài đáng thương hại đó.

Có hận chăng là hận Tiêu Man Phong bởi thái độ khinh người của nàng.

Không lâu lắm những du khách lần lượt tiến vào.

Thoạt tiên là ba đại hán vận áo dài, họ vào đại điện vòng tay chào tất cả mọi người.

Trông họ dường tượng chẳng phải là nhân vật võ lâm, họ nhã nhặn ôn tồn, như những tay buôn già dặn.

Triển Mộng Bạch càng phút càng khẩn trương.

Du khách đã trở lại, du khách đã bắt đầu vào đại điện, trong phút giây nữa đây, hai nàng họ Tiêu cũng sẽ vào.

Bên ngoài, có tiếng cười của ai đó vang lên, tiếp theo là một câu chào:

- Thì ra, Triển huynh có mặt tại đây!

Người đó, chẳng ai khác hơn là Cửu Liên Hoàn Lâm Nhuyễn Hồng.

Hắn có vẻ bình thản vô cùng.

Nói tiếp theo Lâm Nhuyễn Hồng, là một hoà thượng da mặt nhăn nheo như quả cam khô, thân hình gầy đét.

Hoà thượng đó đi kèm với Tần Sáu Ông, vừa liến miệnng thốt băng quơ:

- Thử lỗi! Thử lỗi! Làm kinh động các vị!

Tần Sáu Ông giữ gương mặt trầm trầm, đưa ánh mắt lạnh lùng sang Triển Mộng Bạch.

Lão bước tới cạnh chiếc vân sàng, giở chiếc màn bố lên, nhìn chăm chú.

Lão hoà thượng gầy ốm, là Thiết Cốt Đại Sư, nhị sư huynh của lão tăng râu dài, theo dõi từng biến chuyển nơi gương mặt của Tần Sáu Ông, trong ánh mắt của lão hoà thượng, niềm kỳ vọng hiện lên rất rõ.

Có lẽ lão tăng quá nóng nảy, không đợi Tần Sáu Ông nói gì, vội thấp giọng hỏi:

- Còn cứu kịp chăng?

Tần Sáu Ông hừ lạnh một tiếng, buông chiếc màn bố xuống, quay mình bước đến một chiếc ghế, vừa ngồi, vừa lắc đầu đáp:

- Dù lão phu là thần tiên, cũng đành khoanh tay! Vô cứu! Vô cứu!

Thiết Cốt Đại Sư thở dài.

Lão vốn gầy đét, gương mặt đượm vẻ sầu thảm, làm cho lão già thêm mấy tuổi nữa.

Triển Mộng Bạch gặp lại Tần Sáu Ông, đáng lẽ phải cảm cảm nhìn lão, song chàng như chẳng lưu ý đến lão, lại nhìn trừng về phía cửa.

Bối hẩn là con nhiều người khác sắp bước vào, trong đó có hai người, chàng quan tâm nhất.

Tiếp theo đó, lão râu dài bước vào.

Không có ai ở phía hậu.

Bất giác, Triển Mộng Bạch buột miệng hỏi:

- Hết rồi sao?

Cả đại điện im lặng.

Lão tăng râu dài đáp khẽ:

- Chỉ còn chị em Tiêu cô nương. Họ đã không trở lại ...

Thiết Cốt Đại Sư thê thảm ra mặt:

- Là người xuất gia, bọn bần tăng không dám nói đến việc ân oán thâm thù. Song nghĩ ra bọn bần tăng chưa phải là những vị phật sống mà có thể bỏ qua cho kẻ hung ác bạo hành, mặc tình gây nên cảnh đổ máu ngay chốn trang nghiêm! Cho nên, cái sự hôm nay đã tạo thành một mối thù sâu hơn biển, lớn hơn non, nhất định là bọn bần tăng phải báo phục! Dám mong các vị, vì cái tâm hiệp nghĩa, tiếp trợ Kim Sơn Tự một tay, tra cứu kẻ thù, giúp bốn tự thu hồi báu vật!

Lão tăng râu dài vừa bi thương vừa phẫn hận, nghe nhị sư huynh nói thế, vụt hét lên:

- Sư huynh còn nói chi nữa chứ? Mối thù này cầm như vô vọng báo phục đó!

Thiết Cốt Đại Sư trầm giọng:

- Sự đệ! Sự đệ nói gì ...

Lão tăng râu dài rít lên:

- Sư huynh, chẳng lẽ đến bây giờ, sư huynh chưa biết cừu nhân là ai? Chẳng lẽ biết được rồi, mà sư huynh còn dám nghĩ đến việc báo phục?

Thiết Cốt Đại Sư thở dài, cúi đầu, không đáp.

Tần Sáu Ông cười nhẹ:

- Lão phu từng nghe nói, Thần Cơ Đại Sư đoán việc như thần, đã đoán được ác ma là ai, sao chẳng nói ra cho mọi người hiện diện đây được biết?

Hoa Sơn Tam Oanh lúc đó mới biết lão tăng râu dài có pháp hiệu là Thần Cơ, cả ba người cùng nhìn nhau, cùng cười thầm.

Thần Cơ Đại Sư hừ một tiếng:

- Là ai? Các vị suy ra phải hiểu, chẳng lẽ bần tăng phải nói rõ tên, rõ họ? Thử hỏi trên chốn giang hồ, có địa phần nào vừa an toàn, vừa kín đáo hơn nơi đó, thích hợp với công việc chế biến Tình Nhân Tiễn chứ?

Tần Sáu Ông ngưng tiếng cười nói:

- Từ lâu, lão phu từng nghe, chủ nhân Đế Vương Cốc rất ưa thích những vật cổ, nhưng dù có ưa thích, có muốn chiếm hữu tàng trữ, thì ít ra cũng phải hành động đường đường, chính chính, có đâu như hôm nay ...

Lão bỏ dỡ câu nói.

Lão không nói tiếp, mọi người cũng hiểu cái ý của lão, cho nên mọi người cùng giật mình.

Tất cả đều nghĩ thầm:

- Thảo nào mà Tình Nhân Tiễn chẳng có cái oai bá đạo như thế! Thảo nào mà Tình Nhân Tiễn chẳng có một lai lịch hết sức kỳ bí. Thì ra, những mũi tên ác độc đó được sản xuất từ Đế Vương Cốc. Trong thiên hạ, trừ những người trong Đế Vương Cốc, còn ai chế biến được loại ám khí kỳ diệu như thế chứ!

Đế Vương Cốc là một địa phương đối với khách giang hồ, người ta chỉ nghe nói đến nơi đó mà thôi, chứ ít có kẻ có dịp may vào cốc.

Một vật thần bí, được chế biến tại một địa phương thần bí như vậy là hợp lý lắm rồi, ai nghe qua mà còn hoài nghi được nữa?

Thần Cơ Đại Sư rút lên:

- Bỗng tự bất hạnh, lại gặp phải cừu nhân ở đó, thì cầm như nuốt hận vĩnh viễn mà chờ ngày liễu đạo, chứ chẳng mong làm gì có kết quả nổi! Bần tăng không dám mong quý vị tương trợ, bởi mong cầu việc đó là hãm hại các vị. Dù sao bần tăng cũng cảm kích thịnh tình các vị!

Bỗng lão sụp mình xuống, vái mọi người!

Một nhà sư làm cái cử chỉ đó, quả thật hy hữu trên đời này! Cái cử chỉ của lão làm cho tất cả đều trầm gương mặt, họ cảm thấy lòng se lại, họ bị kích động mạnh, chẳng ai có lời gì thích đáng và cấp thời, khuyên giải lão.

Một phút, hai phút trôi qua ...

Chiến Trung Nam thở dài, từ từ thốt:

- Anh em tại hạ, nghĩ là nên ra sức tiếp trợ nhà chủ giải tỏa niềm oán độc cho linh hồn người quá cố được an vui, song tâm có thừa, mà lực lại quá kém, đành phải rút lui ra ngoài vòng ân oán. Quý tự đang cơn tham biến, bọn tại hạ chẳng làm gì hữu ích cho các vị, thôi thì cũng chẳng dám lưu lại lâu hơn mà làm những tên khách vô dụng. Tiện đây, anh em tại hạ xin cáo từ.

Người áo vàng đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt của lão sáng lạ lùng, sáng quái dị, bỗng cất tiếng:

- Bất cứ lập luận nào, thiếu suy tư là lắm lần! Cho nên chúng ta đừng quá hấp tấp đặt thành vấn đề!

Thần Cơ Đại Sư hừ một tiếng:

- Nhất định ta không lầm lẫn. Dù suy nghĩ bao nhiêu lâu, chung quy cũng phải chấp nhận cái lập luận đó.

Người áo vàng lắc đầu:

- Cần phải tra cứu kỹ hơn một chút, đại sư mới có thể ...

Lão không buông dứt câu, bởi Triển Mộng Bạch đã hét lên chặn lời lão.

Rồi chàng phi thân lao vút ra ngoài.

Thiết Phi Quỳnh đã từng lưu ý đến chàng, từ đầu cho đến cuối, mà chàng như kẻ mất hồn, mắt mở to, thân hình đứng đờ như pho tượng.

Bất thành linh, chàng hét lớn, rồi chàng vụt chạy đi, nàng hết sức hải hùng, cũng kêu lên một tiếng, nàng phi thân đuổi theo.

Nhưng Âu Dương Diệu kịp thời nắm tay nàng giữ lại, thấp giọng hỏi:

- Hiền muội làm gì thế?

Thiết Phi Quỳnh đáp gấp:

- Hấn mừng tượng phát điên, chúng ta phải ngăn chặn hấn làm liều.

Âu Dương Diệu điềm nhiên:

- Hiền muội yên trí, đã có người chạy theo hấn rồi.

Thiết Phi Quỳnh nhìn quanh một lượt, nàng nhận ra người áo vàng đã mất dạng.

Nàng sững sờ, thở dài thốt:

- Lão ấy là ai? Thân pháp đó, trên đời này dễ thường chỉ có một mình lão là luyện được đến độ cao siêu như thế!

Còn lại bao nhiêu người trong đại diện, ai ai cũng biến sắc mặt.

Tần Sấu Ông cau mày suy tư một lúc.

Chừng như lão suy tư về lai lịch của người áo vàng.

Đang lúc không gian đang trầm động nặng nề qua sự im lặng của mọi người, đột nhiên bốn hoà thượng mặc áo vàng tro chạy đến.

Thiết Cốt Đại Sư quát:

- Chuyện gì thế?

Bọn đệ tử kinh hoàng, lấp vấp đáp:

- Không tìm ra được thi thể của tứ sư thúc ở Lưu Vân Đình!

Thiết Cốt, Thần Cơ, nhị vị đại sư cùng giật bắn mình. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng há miệng, song chẳng nói được một tiếng nào.

Sự tình càng diễn tiến càng phức tạp! Phức tạp đến kỳ quái!

Người trong cuộc sững sờ đã đành, mà người ngoài cuộc cũng hãi hùng không kém.

Kim sơn, đệ nhất giang sơn tại Giang Nam, giờ đây tràn ngập u buồn, mây sầu buồn phủ.

Kim Sơn tự gặp phải thảm biến, Kim Sơn tự mất vật báu, từ nay ngọn Kim sơn hẳn là mất cái danh đệ nhất giang sơn!

Rời khỏi tịnh thất phương trượng Kim Sơn tự, Triển Mộng Bạch mang theo mình bao nỗi u uất.

Chàng chạy nhanh, chạnh không cần mở mắt, bất chấp phương hướng, chàng không gặp một ai ngăn trở.

Chàng chạy xuống chân núi, đến chỗ đỗ thuyền, chưa xuống thuyền, chàng đã gọi:

- Thuyền gia! Mở giây ngay!

Câu nói ngắn ngủi buồn giứt, chàng đã nhảy xuống mũi thuyền rồi.

Nhưng, chàng giật mình kinh hãi.

Thì ra, người áo vàng đã ngồi trong khoang thuyền! Lão nhìn chàng, điểm một nụ cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Sự ước hẹn với lão phu, tiểu huynh đệ quên đi rồi chăng? Một năm chưa qua trọn kia mà, tiểu huynh đệ sao lại định ly khai lão phu?

Triển Mộng Bạch thở dài, ngồi xuống, rồi run run giọng đáp:

- Tại hạ mê loạn tâm thần, không thể theo hầu tiền bối ngao du khắp sông núi được!

Người áo vàng lại hỏi:

- Tại sao?

Triển Mộng Bạch thốt:

- Tại hạ suy nghĩ kỹ lắm rồi, luận đoán của Thần Cơ hoà thượng rất đúng. Hiện tại, lòng tại hạ nóng như lửa đốt, tại muốn đi ngay đến Đế Vương Cốc!

Người áo vàng lắc đầu:

- Bằng vào vũ công hiện tại, tiểu huynh đệ đến đó, chỉ chuốc lấy cái thẹn thùng mà thôi, chứ chẳng làm nên cơ sự gì được. Người ta sẽ nhìn tiểu huynh đệ với ánh mắt lạnh lùng, nếu không nói là khinh miệt. Huống chi, tiểu huynh đệ đã hứa với lão phu là sẽ cùng đi với lão phu đến đó, trong một ngày gần đây cơ mà!

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt:

- Tình hình ngày nay, khác ngày trước, tại hạ không thể giữ tròn lời ước với tiền bối!

Người áo vàng cau mày:

- Khác như thế nào?

Triển Mộng Bạch chớp mắt, ánh mắt sáng ngời, trong ánh mắt có niềm uất hận bốc lên:

- Trước kia tại hạ chẳng có thành kiến nặng nề gì đối với Đế Vương Cốc, mà cũng chẳng biết được tung tích của cừu nhân. Do đó, tại hạ mới hẹn với tiền bối ngao du suốt năm dài, bên cạnh tiền bối, đồng thời đi thẳng đến Đế Vương Cốc.

Chàng ưỡn ngực rít lên giọng căm hờn:

- Giờ đây tại hạ biết được cừu nhân là ai, giờ đây tại hạ xem người trong Đế Vương Cốc như sài lang, hổ báo, họ là những kẻ thù của tại hạ, thì đạo làm con, tại hạ không nghĩ đến sự an toàn của bản thân mà quên đi mối phụ thù, để mặc tình hung thủ thung dung tự tại. Họ dù công lực xô núi, lấp sông, cũng chẳng xô ngã ý chí của tại hạ!

Người áo vàng thở dài.

Sau cùng lão từ từ thốt:

- Lực lượng không đủ, lại toan tính diệt thù có khác nào thù không hy vọng báo mà mình tìm đường chết để trở thành oan hồn? Tiểu huynh đệ hãy nghĩ lại.

Triển Mộng Bạch cương quyết:

- Bao lâu nay, sống để tìm tung tích cừu nhân, giờ biết được cừu nhân rồi, thì cái sống không còn lý do bảo trì nữa. Chết sẽ thay sống, dù chẳng đánh đau kẻ thù, ít nhất cũng mắng nặng được kẻ thù, mắng xong rồi chết là lẽ sống từ bao lâu nay mới đáng giá cái sống đó không phải là sống thừa.

Thuyền đã tách bến.

Nhìn ra khỏi sông Trấn Gian, người áo vàng mơ màng.

Chợt lão quay sang Triển Mộng Bạch hỏi:

- Lão đệ biết Đế Vương Cốc ở tại địa phương nào chứ?

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Đôi giòng lệ thảm trào mi, chạy dài xuống má, chang rung rung giọng thốt:

- Nếu tiền bối xót thương cho tại hạ, xin chỉ giáo một vài lời!

Chàng nức nở qua mấy phút, lại tiếp:

- Hoặc giả tiền bồi đưa tại hạ đến đó.

Người áo vàng trầm ngâm một chút:

- Đưa lão đệ đi?

Triển Mộng Bạch khóc nhiều hơn:

- Nếu không tiền bồi cứ chỗ cũng được. Dù chết dọc đường, dù đến nơi mà chết, tại hạ cũng quyết ra đi! Tại hạ sẽ cảm kích tiền bồi vô cùng.

Người áo vàng thở dài:

- Quạt cường! Con người quạt cường lạ! ... Lão phu có thể đưa lão đệ đến đó chứ, song lão phu không nỡ đưa lão đệ đến cõi chết!

Triển Mộng Bạch ngưng khóc, nhìn ra giải sông dài, niềm đau khổ cũng dài theo dòng sông. Một lúc lâu, chàng cúi đầu, niềm thất vọng đè nặng nơi tâm não.

Người áo vàng tiếp:

- Nếu lão đệ đáp ứng lão phu một điều thì chẳng những lão phu đưa lão đệ đến Đế Vương Cốc mà còn truyền thụ cho lão đệ mấy chiêu khắc chế vũ công của các người đó.

Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, cao giọng thốt:

- Nếu tiền bồi giúp cho tại hạ đến được Đế Vương Cốc thôi, chẳng cần là có thành công hay thất bại trong việc báo thù, đừng nói là buộc tại hạ đáp ứng một điều kiện, dù tiền bồi đòi hỏi trăm ngàn điều kiện, kể cả việc hy sinh tính mạng này, tại hạ nhất quyết chấp thuận! Chẳng hề cau mày!

Người áo vàng gật đầu:

- Đến Đế Vương Cốc, trước hết lão đệ hãy gặp chủ nhân, thông tin của lão phu rồi sau đó mới được động thủ.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Bất quá, mình chỉ chậm hạ thủ một thời gian ngắn!

Chàng đáp:

- Nhưng, nếu chưa gặp chủ nhân, tại hạ nhất định không chịu chết!

Người áo vàng tiếp:

- Trước khi theo lão phu đến Đế Vương Cốc, lão đệ phải lên Thiếu Thất Phong, nơi giải Trung sơn, với lão phu.

Triển Mộng Bạch do dự một chút đoạn gật đầu.

Người áo vàng nhìn ra giòng sông từ từ thốt:

- Con người sinh ra trên thế gian, ít nhất cũng phải khâm phục một ai đó, dù con người ấy quạt cường tới đâu, nếu nghe kể được khâm phục phân trần, thì hẳn là không còn quạt cường nữa ...

Lão day qua Triển Mộng Bạch hỏi:

- Lão đệ khâm phục ai nhất trong đời!

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt:

- Người đó chết rồi!

Người áo vàng lại hỏi:

- Trừ gia gia của lão đệ, còn ai nữa?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc, đoạn lắc đầu:

- Không thể nói.

Người áo vàng lấy làm lạ:

- Tại sao không thể?

Triển Mộng Bạch cúi đầu:

- Tiền bối đối với tại hạ có cái ân tình cao như núi, sâu như biển, chỉ cần tiền bối bảo một tiếng, là tại hạ sẵn sàng tuân hành.

Nói như thế là chàng đã gián tiếp công nhận rằng người áo vàng đáng khâm phục, lão có thể là người thứ hai sau cha của chàng.

Người áo vàng chớp mắt:

- Đừng kể lão phu, hãy nói đến người khác.

Triển Mộng Bạch lại suy tư mấy phút, rồi đáp:

- Sanh tiền, tiên phụ kính phục vị chưởng môn nhân phái Võ Dương là Ngọc Cơ đạo trưởng. Tiên phụ kính phục người nào thì tại hạ kính phục người đó.

Người áo vàng ạ lên một tiếng khể, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thuyền.

Triển Mộng Bạch nhìn phía sau lưng lão, thầm nghĩ:

- Vũ công cao, cơ trí diệu, hào tâm lớn, hiệp khí rộng. Lão đúng là con người đáng kính, nhưng tại sao hành động của lão quá thần bí khiến ai cũng phải lấy làm kỳ?

Nhìn ra giòng sông, chàng chợt thấy một chiếc thuyền con xuyên khói sóng lướt tới như bay.

-- o O o --